

PROJECT B ΛΥΚΕΪΟΥ
*“ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ
ΜΟΥΣΙΚΗ”*

ΓΕΛ Άνοιξης

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ο κινηματογράφος ή αλλιώς σινεμά (από το γαλλικό *cinématographe*, *cinema*) είναι η αποκαλούμενη και έβδομη τέχνη, δίπλα στη γλυπτική, τη ζωγραφική, το χορό, την αρχιτεκτονική, τη μουσική και τη λογοτεχνία. Αρχικά, εμφανίστηκε περισσότερο ως μια νέα τεχνική καταγραφής της κίνησης και οπτικοποίησής της, όπως δηλώνει και ο ίδιος ο όρος (κινηματογράφος = κίνηση + γραφή).

Εισαγωγή

Οι Ευρωπαίοι ήταν οι πρωτοπόροι της κινηματογραφικής βιομηχανίας, με πολλούς καινοτόμους μηχανικούς και καλλιτέχνες να επηρεάζουν ιδιαίτερα στα τέλη του 19ου αιώνα. Ο Louis Le Prince έγινε διάσημος για τη σκηνή κήπου Roundhay 1888, την πρώτη γνωστή ταινία κυτταροειδών που καταγράφηκε. Οι αδελφοί Skladanowsky από το Βερολίνο χρησιμοποίησαν το "Bioscop" τους για να εκπλήξουν το θεατρικό ακροατήριο Wintergarten με την πρώτη κινηματογραφική εκπομπή που έγινε ποτέ, από τις 1 έως τις 31 Νοεμβρίου 1895. Οι Brothers Lumière ίδρυσαν το Cinematograph, που ξεκίνησε την εποχή των σιωπηλών ταινιών, μια περίοδο όπου ο ευρωπαϊκός κινηματογράφος ήταν μια μεγάλη εμπορική επιτυχία. Έμεινε έτσι μέχρι το εχθρικό περιβάλλον της τέχνης του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. [1] Τα αξιοσημείωτα ευρωπαϊκά κινηματογραφικά κινήματα περιλαμβάνουν το γερμανικό εξπρεσιονισμό (1920), το σοβιετικό μοντάζ (1920), ο γαλλικός ιμπρεσιονιστικός κινηματογράφος (1920), ο ποιητικός ρεαλισμός (1930) και ο ιταλικός νεορεαλισμός (1940). ήταν μια περίοδος που τώρα βλέπουμε εκ των υστέρων ως "Το άλλο Χόλιγουντ". Το πρώτο μεγάλης κλίμακας κινηματογραφικό στούντιο ιδρύθηκε επίσης στην Ευρώπη, με το στούντιο Babelsberg κοντά στο Βερολίνο το 1912. Οι μετακινήσεις του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου περιλαμβάνουν τον ελεύθερο κινηματογράφο (1950), το γαλλικό νέο κύμα (δεκαετία του 1950 και τη δεκαετία του '60), την πολωνική σχολή κινηματογράφου (δεκαετία του 1950 και τη δεκαετία του '60), το τσεχοσλοβακικό νέο κύμα (1960), το νέο γερμανικό κινηματογράφο 1950s-60s), Spaghetti Western (δεκαετία του 1960) και Novo Cinema (δεκαετία του 1960 και του 70). Η στροφή του 21ου αιώνα έχει δει κινήματα όπως το Dogme 95, η νέα γαλλική ακραία και το νέο κύμα της Ρουμανίας.

Εισαγωγή

- Οι ευρωπαϊκές χώρες στις οποίες γίνεται παραγωγή ταινιών είναι κυρίως οι :

Κύπρος, Αλβανία, Αρμενία, Ηνωμένο Βασίλειο, Ιρλανδία, Ισπανία, Καζακστάν, Αυστρία, Ελβετία, Ελλάδα, Ιταλία, Ολλανδία, Πολωνία, Βέλγιο, Ουγγαρία, Γαλλία, Γερμανία, Δανία, Ρουμανία, Ρωσία, Σοβιετική Ένωση, Σουηδία

Επιτυχημένες κινηματογραφικές ταινίες του Ευρωπαϊκού κινηματογράφου:

- Tirana, année zéro (2001) (Αλβανία)
- The Priestess (2007) (Αρμενία)
- Funny Games (1997) (Αυστρία)
- Zift (2008) (Βουλγαρία)
- Svjedoci (2003) (Κροατία)
- Ο τελευταίος γυρισμός (2008) (Κύπρος)
- Kolja (1996) (Τσεχία)

Επιτυχημένες κινηματογραφικές ταινίες του Ευρωπαϊκού κινηματογράφου:

Rembrandt (2003) (Δανία)

28 days later (2002) (Αγγλία)

Püha Tõnu kiusamine (2009) (Εσθονία)

Paha maa (2005) (Φινλανδία)

Amelie (2001) (Γαλλία)

Rene Midis Holivudshi (2010) (Γεωργία)

Good Bye Lenin! (2003) (Γερμανία)

Κυνόδοντας (2009) (Ελλάδα)

Kontroll (2003) (Ουγγαρία)

Επιτυχημένες κινηματογραφικές ταινίες του Ευρωπαϊκού κινηματογράφου:

- Cinema Paradiso (1988) (Ιταλία)
- Sódóma Reykjavík (1992) (Ισλανδία)
- Sing Street (2016) (Ιρλανδία)
- Zero. Alyvine Lietuva (2006) (Λιθουανία)
- Doudege Wénkel (2012) (Λουξεμβούργο)
- Sangue do Meu Sangue (2011) (Πορτογαλία)
- 4 luni, 3 saptamâni si 2 zile (2007) (Ρουμανία)
- Ischeznuvshaya imperiya (2008) (Ρωσία)

Η ιστορία των μιούζικαλ

Η ιστορία των μιούζικαλ

Οι ρίζες του **θεάτρου** φτάνουν πολύ βαθιά πίσω στο παρελθόν, στις θρησκευτικές τελετουργίες των πρώτων κοινωνιών. Μαζί με τα πρώτα βήματα της ανθρωπότητας γεννήθηκε ο χορός, που ήταν η πρώτη θεατρική πράξη. Από τότε κιόλας συναντάει κανείς ίχνη από τραγούδια και χορούς προς τιμήν ενός Θεού που ερμηνεύονται από ιερείς και πιστούς, καθώς και μια απεικόνιση της γέννησης του Θεού, του θανάτου του και της ανάστασής του.

πρώτη μεγάλη θεατρική εποχή στην ιστορία του Πολιτισμού δεν μπορεί να θεωρηθεί παρά ο 5ος αι. π.Χ. στην Ελλάδα. Τότε ήταν που οι τραγωδίες και οι κωμωδίες ερμηνεύτηκαν για πρώτη φορά όχι από ιερείς αλλά από ηθοποιούς και σε ειδικά κατασκευασμένους χώρους ή τοποθεσίες, που, αν και τόποι ιεροί, δεν ήταν όμως ναοί. Σώζονται μέχρι και σήμερα τα ερείπια από μερικούς τέτοιους τόπους, μερικά ντοκουμέντα τόσο για τις παραστάσεις όσο και για τους χώρους, καθώς και ένα σημαντικό μέρος του έργου των αρχαίων ποιητών. Όλα αυτά μας παρέχουν σημαντικές πληροφορίες και συγχρόνως έχουν επιδράσει πάνω στο Ευρωπαϊκό και το Αμερικάνικο θέατρο

Η ιστορία των μιούζικαλ

- Το **μιούζικαλ** είναι ένα είδος θεάτρου που περιλαμβάνει τραγούδια, διαλόγους (πρόζα) και χορό. Είναι ένας τρόπος να πεις μια ιστορία και να εκφράσεις το συναισθηματικό περιεχόμενο της, δηλαδή το χιούμορ, το πάθος, τον έρωτα, το θυμό και πολλά άλλα κινητοποιώντας μέσα από το κείμενο, τη μουσική, την κίνηση καθώς και τις τεχνικές πτυχές της ψυχαγωγίας, όπως πχ τα οπτικά εφέ, έτσι ώστε να δημιουργηθεί ένα ενιαίο σύνολο από το οποίο καμία από τις τέχνες που περιλαμβάνει να μην ξεχωρίζει από την άλλη με κανένα τρόπο. Παρ' όλο που το μιούζικαλ καλύπτεται από άλλες θεατρικές μορφές όπως η όπερα, αυτή του η ιδιαιτερότητα να έχει ίση αντιμετώπιση και να δίνει την ίδια σοβαρότητα σε όλες τις τέχνες που το αποτελούν, δίνει στο είδος έναν άλλο χαρακτήρα, ένα χαρακτήρα που αναγνωρίζεται ως το **μουσικό θέατρο**.

Το φάντασμα της όπερας

- Η υπόθεση εξελίσσεται στο [Παρίσι](#) το 19ο αιώνα. Ο Ραούλ ντε Σανύ είναι παράφορα ερωτευμένος με την νεαρή καλλιτέχνη, Σουηδικής καταγωγής, Κριστίν Ντααέ. Ο ίδιος ο υποκόμης είναι αδελφικός φίλος της Κριστίν, καθώς μεγάλωσαν μαζί. Καθώς όμως περνά ο καιρός και η Κριστίν προσπαθεί να κρύψει τα αισθήματά της για τον Ραούλ, αποκαλύπτονται τα μυστικά της για τον Άγγελο της Μουσικής και την απαγωγή της από το φάντασμα της Όπερας. Όταν ο Ραούλ σκοπεύει να φύγει για μια ειδική αποστολή στον Βόρειο Πόλο, η Κριστίν του αποκαλύπτει όλη την αλήθεια. Αποδίδει αρχικά την μεγάλη πρόοδο στην τέχνη της σ' έναν «ουράνιο», όπως πίστευε, δάσκαλο. Του περιγράφει την απαγωγή της ένα βράδυ από τον Έρικ, που κρύβεται πίσω από το προσωπείο του «Αγγέλου της Μουσικής», την φρικτή παραμόρφωση του προσώπου του, καθώς και την κατακράτηση της στην υπόγεια κατοικία του. Αποφασίζουν να κλεφτούν, μετά την παράσταση του «Φάουστ», που θα λάβει χώρα το επόμενο βράδυ... Όμως η Κριστίν πέφτει θύμα απαγωγής στο τέλος της παράστασης από τον ίδιο τον Έρικ. Τώρα ο Ραούλ πρέπει, όχι μόνο, να διεισδύσει στον κόσμο του φαντάσματος για να σώσει την αγαπημένη του, αλλά και να ερευνήσει την δολοφονία του αδελφού του Φιλίπ, από άγνωστο δράστη, που συνέβη το ίδιο βράδυ, να βρει τον συνδετικό κρίκο ανάμεσα στις τόσες δολοφονίες και στην απουσία σαράντα χιλιάδων φράγκων από τις τσέπες των διευθυντών της όπερας, Μονσαρμέν και Ρισάρ, καθώς και να μάθει το παρελθόν του Έρικ και τα σχέδια του για το μέλλον. Μοναδικός βοηθός του ένας παλιός γνώριμος του φαντάσματος -ο Πέρσης- και ο μόνος που γνωρίζει την μεγαλοφυΐα του Έρικ το σκοτεινό παρελθόν του, καθώς και τις αυτοκαταστροφικές του τάσεις και ο μόνος που μπορεί να βοηθήσει τον Ραούλ στο παράτολμο κι επικίνδυνο εγχείρημα του. Ο Ραούλ καλείται να σώσει όχι μόνο την ζωή της Κριστίν αλλά και τους τόσους πολίτες του Παρισιού από έναν κατά συρροή δολοφόνο...

High school musical

- Ο Τρόι Μπόλτον, ένας επιτυχημένος, δεκαεπτάχρονος μπάσκετμπολίστας και η Γκαμπριέλα Μοντέζ, συναντιούνται σε ένα πρωτοχρονιάτικο πάρτι. Εκεί παίρνουν μέρος σε ένα διαγωνισμό καραόκε και ανακαλύπτουν την "χημεία" μεταξύ τους όταν τραγουδάνε μετά το πάρτι ανταλλάσσουν τηλέφωνα. Μια βδομάδα αργότερα, η Γκαμπριέλα έρχεται να φοιτήσει στο σχολείο του Τρόι. Εκεί οι δυο τους θα βάλουν υποψηφιότητα για το χειμερινό μιούζικαλ του σχολείου. Όμως, οι φίλοι του Τρόι, δηλαδή οι συμπαίκτες του στο μπάσκετ προσπαθούν να τον κάνουν να ασχοληθεί και λίγο με την ομάδα γιατί κάνει μόνο πρόβες για το μιούζικαλ. Τα ίδια λένε και οι φίλοι της Γκαμπριέλα από την επιστημονική ομάδα του σχολείου. Γι' αυτό το λόγο οι μεν και οι δε συνεργάζονται για να τους χωρίσουν. Ωστόσο, όταν κατανοούν το κακό που έκαναν, προσπαθούν να επανορθώσουν και τα καταφέρνουν. Όλα φαίνονται ότι θα πάνε καλά, όμως οι ανταγωνιστές τους στο μιούζικαλ ζητάνε τη μετάθεση της τελικής οντισιόν την ίδια ημέρα και ώρα, όπου ο Τρόι έχει τον τελικό του μπάσκετ και η Γκαμπριέλα το Τουρνουά μαθηματικών. Παρ' όλ' αυτά με τη βοήθεια των φίλων τους φτάνουν έγκαιρα στην οντισιόν και κερδίζουν, ενώ δίνουν και το πρώτο τους φιλί.

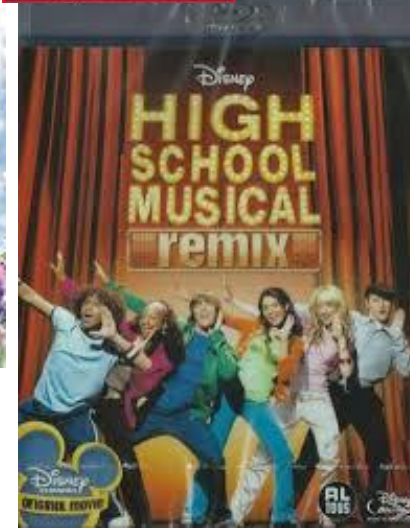
Singing in the rain

- Το διασημότερο μιουζικαλ όλων των εποχών, κρύβει πίσω του τη μικρή ιστορία του παγκοσμίου κινηματογράφου. Με αφορμή τον θάνατο της βουβής του περιόδου (με τον Τραγουδιστή της Τζαζ το 1927), η ιστορία μας εισάγει στον μικροκόσμο της εταιρείας Monumental Pictures, της οποίας το διασημότερο on screen ζευγάρι (Gene Kelly στο ρόλο του Don Lockwood και Jean Hagen ως Lena Lamont) καλείται να κάνει το μεγαλύτερο βήμα στην καριέρα του, παρουσιάζοντας την πρώτη ομιλούσα ταινία. Η αναπάντεχη κακοφωνία ωστόσο της δεύτερης, οδηγεί στο remake του φιλμ ως μιουζικαλ, με τη βοήθεια της Kathy Selden (Debbie Reynolds) στο ντουμπλάζ. Ο έρωτας δεν αργεί να ανθίσει, κάτι που θα οδηγήσει και στην διασημότερη σκηνή του φιλμ, αυτή της «μουςκεμένης» χορογραφίας του Gene Kelly στο ομοίτιλο της ταινίας τραγούδι (που είχε ακουστεί για πρώτη φορά στο Hollywood Revue του 1929). Ο Kelly είναι και αυτός που ουσιαστικά βάζει στους ώμους του το εγχείρημα, στον τριπλό ρόλο του σκηνοθέτη, χορευτή, χορογράφου. Η αναμφισβήτητη αξία του στους δύο τελευταίους τομείς καταγράφεται με σαφήνεια στην οθόνη, παρουσιάζοντας μερικές από τις πιο ευφάνταστες και σαγηνευτικές χορογραφίες που έχουν γυριστεί ποτέ για τον κινηματογράφο. Σε μια από αυτές, που συμπεριλαμβάνει και τη συμμετοχή του εντυπωσιακού Broadway Ballet, μπορούμε να απολαύσουμε την guest star Cyd Charisse και το «τρέλο πεπλό» της: ένα κομμάτι λευκού μεταξίου μήκους δεκά μετρων που ανεμίζει γύρω της, σκηνή για την οποία χρειάστηκαν τρεις μηχανές αεροπλάνου στο ρόλο των ανεμιστήρων, ένας μήνας προβες, δύο εβδομάδες γυρισμάτων και 600.000 δολάρια budget.

□

Επίλογος

- Τα μιούζικαλ έχουν γίνει γνωστά κυρίως από τα μεγάλα θέατρα και τους υψηλούς προϋπολογισμούς του West End του Λονδίνου και του Broadway της Νέας Υόρκης αλλά στην πραγματικότητα παραγωγές ανεβάζουν παγκοσμίως ακόμα και στο πειραματικό θέατρο, στα off Broadway θέατρα (περιφερειακά της Νέας Υόρκης) ή και από ερασιτεχνικούς θιάσους και σχολεία. Εκτός από την Βρετανία και την Βόρεια Αμερική, υπάρχουν ζωντανές μουσικές σκηνές και σε πολλές χώρες σε Ευρώπη, Λατινική Αμερική, Αυστραλία και Ασία.
- Αν και η μουσική είναι ένα μέρος της δραματοποίησης από τους αρχαίους χρόνους και την Ελληνική τραγωδία και κωμωδία, το σύγχρονο μουσικό θέατρο εμφανίστηκε κατά τη διάρκεια του 19ου αιώνα, με αποκορύφωμα τα έργα των Gilbert και Sullivan στη Βρετανία και των Harrigan και Hart στην Αμερική. Ακολουθούν πολυάριθμα Edwardian μιούζικαλ, κωμωδίες και έργα Αμερικανών δημιουργών όπως ο George M. Cohan. Στις αρχές του 20ού αιώνα το πριγκιπικό θέατρο παρουσίασε μιούζικαλ όπως το «Of Thee I Sing», παραστάσεις που θεωρούνται σπουδαία καλλιτεχνικά βήματα καθώς οδήγησαν σε πρωτοποριακά έργα όπως το Show Boat και το Oklahoma! Μερικά από τα πιο διάσημα μιούζικαλ στις δεκαετίες που ακολούθησαν ήταν τα West Side Story, The Fantasticks, Hair, A Chorus Line, Les Misérables, The Phantom of the Opera, Rent, The Producers και Wicked.

Εξέλιξη κινηματογράφου

- Είναι γενικά δύσκολο να αναδειχθεί ένας μοναδικός εφευρέτης του κινηματογράφου, ως τεχνική της κινούμενης εικόνας. Επιπλέον, είναι γεγονός πως επί σειρά ετών ο άνθρωπος πειραματίστηκε πάνω στην προσπάθεια απεικόνισης της κίνησης. Καταλυτικό ρόλο στην εξέλιξη της τεχνικής του κινηματογράφου διαδραμάτισε η ανακάλυψη και διάδοση της φωτογραφίας, στα μέσα του 19ου αιώνα. Μία από τις πρώτες και ιδιαίτερα σημαντικές αναλύσεις της κίνησης με τη βοήθεια φωτογραφικής μηχανής, έγινε περίπου το 1878, όταν ο Βρετανός φωτογράφος Edward Muybridge, έχοντας καταφέρει να αναπτύξει μεθόδους διαδοχικής φωτογράφισης, απεικόνισε την κίνηση ενός αλόγου, αποδεικνύοντας τότε, πως κατά τη διάρκεια του καλπασμού του υπάρχουν στιγμές που τα πόδια του δεν έχουν επαφή με το έδαφος.

Εξέλιξη κινηματογράφου

- Την ίδια περίπου εποχή, ο Γάλλος φυσικός Ετιέν Μαρέ κατόρθωσε να συλλάβει φωτογραφικά το πέταγμα ενός πουλιού με τη βοήθεια μιας φωτογραφικής μηχανής με τη δυνατότητα να αποτυπώνει 12 στιγμιότυπα ανά λεπτό. Τα σημαντικότερα ίσως επιτεύγματα σχετικά με την ανάπτυξη της κινηματογραφικής τεχνικής έγιναν στα τέλη του 1880, με κυριότερο ίσως, την εφεύρεση του κινητοσκοπίου από τον Ουίλλιαμ Ντίκσον, ο οποίος εργαζόταν στα εργαστήρια του Τόμας Έντισον.

Εξέλιξη κινηματογράφου

- Το κινητοσκόπιο, ήταν μία μηχανή προβολής, με δυνατότητα να προβάλλει την κινηματογραφική ταινία σε ένα κουτί, το οποίο ήταν ορατό μόνο από έναν θεατή, μέσω μιας οπής. Η συσκευή παρουσιάστηκε για πρώτη φορά επίσημα στις 20 Μαΐου του 1891, μαζί με την πρώτη κινηματογραφική ταινία. Ο Έντισον θεωρούσε την εφεύρεση του κινητοσκοπίου ήσσονος σημασίας και ο ίδιος δεν ενδιαφέρθηκε ώστε να προβάλλονται οι ταινίες για περισσότερους θεατές. Επιπλέον δεν κατοχύρωσε την εφεύρεση διεθνώς, με αποτέλεσμα να είναι νόμιμη η αντιγραφή και εξέλιξή της στην Ευρώπη, όπου σύντομα εμφανίστηκε ως εισαγόμενο προϊόν.

Εξέλιξη Κινηματογράφου

- Οι πρόδρομοι του κινηματογράφου ήταν οι σκηνές ειδικού φωτισμού και τα παραπετάσματα με εντυπωσιακές σκιές που έστηναν πλανόδιοι σε λαϊκές αγορές της κεντρικής Ευρώπης. Το 1895 προβλήθηκε η πρώτη κινηματογραφική ταινία σε μορφή bioskop στο Βίντεργκαρτεν του Βερολίνου. Στη Γαλλία, οι αδελφοί Ογκύστ και Λουί Λυμιέρ, βασιζόμενοι στο κινητοσκόπιο των Ντίκσον και Έντισον, εφηύραν τον κινηματογράφο (cinematographe) που αποτελούσε μία φορητή κινηματογραφική μηχανή, λήψεως, εκτύπωσης και προβολής του φιλμ. Στις 28 Δεκεμβρίου του 1895, έκαναν και την πρώτη δημόσια προβολή, στο Παρίσι. Η ημερομηνία αυτή αναφέρεται από πολλούς ως η επίσημη ημέρα που ο κινηματογράφος με την σημερινή του γνωστή μορφή έκανε την εμφάνισή του. Εκείνη τη δημόσια προβολή παρακολούθησαν συνολικά 35 άτομα επί πληρωμή και προβλήθηκαν δέκα ταινίες συνολικής διάρκειας περίπου δεκαπέντε λεπτών. Οι πρώτες κινηματογραφικές ταινίες ήταν μικρής διάρκειας, παρουσιάζοντας συνήθως στατικά, μία σκηνή της καθημερινότητας. Ένας από τους πρώτους κινηματογραφιστές που χρησιμοποίησε την διαθέσιμη τεχνική της εποχής με σκοπό την παραγωγή ταινιών κάτω από όρους τέχνης, υπήρξε ο Ζωρζ Μελιέ, ο οποίος θεωρείται και από τους πρώτους κινηματογραφικούς σκηνοθέτες.

Εξέλιξη κινηματογράφου

- Οι ταινίες του πραγματεύονταν θέματα από το χώρο του φανταστικού, ενώ η ταινία του *Ταξίδι στη Σελήνη* (*Le voyage dans la lune*, 1901) υπήρξε πιθανότατα η πρώτη που προσπάθησε να περιγράψει ένα ταξίδι στο διάστημα. Επιπλέον, εισήγαγε τεχνικές οπτικών εφέ, ενώ για πρώτη φορά πρόβαλε έγχρωμες ταινίες, χρωματίζοντας την κινηματογραφική ταινία (*καρρέ*) με το χέρι. Με αφετηρία τις νέες δυνατότητες που αναδείχθηκαν, ο κινηματογράφος μετασχηματίστηκε διεθνώς σε μία δημοφιλή μορφή τέχνης, ενώ παράλληλα πολλοί κινηματογραφικοί χώροι δημιουργήθηκαν με αποκλειστικό σκοπό την προβολή ταινιών. Εκτιμάται ότι το 1908, στις Ηνωμένες Πολιτείες υπήρχαν περίπου 10.000 κινηματογράφοι. Οι ταινίες της εποχής ήχαν διάρκειας δέκα έως δεκαπέντε λεπτών, αλλά σταδιακά η διάρκειά τους αυξήθηκε. Σημαντική συμβολή σε αυτό είχε ο Αμερικανός σκηνοθέτης D. W. Griffith, στον οποίο ανήκουν μερικά από τα πρώτα ιστορικά έπη του κινηματογράφου. Το 1912 (ή 1911) ο θεωρητικός χρησιμοποίησε για πρώτη φορά σε δοκίμιό του τον όρο *έβδομη τέχνη* για να περιγράψει τον κινηματογράφο. Μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 1920, ο κινηματογράφος παρέμενε χωρίς ήχο (*βουβός κινηματογράφος*) και συχνά οι προβολές ταινιών συνοδεύονταν από ζωντανή μουσική. Η ιστορία του ηχογραφημένου κινηματογραφικού ήχου ξεκίνησε το 1926, όταν η Warner Brothers παρουσίασε μία συσκευή (*Vitaphone*), η οποία έδινε τη δυνατότητα αναπαραγωγής μουσικής, μέσω ενός δίσκου που συγχρονιζόταν με την μηχανή προβολής της ταινίας.

Εξέλιξη κινηματογράφου

- Ο κινηματογράφος, ως οπτικοακουστικό θέαμα, έχει σαν κύριο συστατικό τη μουσική υπόκρουση, η οποία αλληλεπιδρά και συνδιαμορφώνει το κατάλληλο κινηματογραφικό περιβάλλον και επομένως λειτουργεί ως αναπόσπαστο στοιχείο μιας ταινίας, χωρίς όμως να αποκλείεται η πιθανότητα να λειτουργεί και αυτόνομα. Συγκεκριμένα είδη μουσικής συνδέονται με συγκεκριμένες ψυχολογικές καταστάσεις, συναισθήματα, χαρακτήρες ηρώων αλλά και κατηγορίες ταινιών (π.χ. γουέστερν, θρίλερ κ.ά.). Η μουσική μπορεί να μεταφέρει μηνύματα, σχολιάζοντας ή επεξηγώντας τη δράση, ή ακόμη και να αποκαλύψει κρυφές πτυχές, που δεν εκφράζονται στο διάλογο. Η μουσική βεβαίως προϋπήρχε, έχοντας μάλιστα βαθιά σχέση με σχετικά θεάματα όπως η *όπερα* και το *μουσικό θέατρο*. Έχει υποστηριχθεί κατά καιρούς ότι η μουσική χρησιμοποιήθηκε στην αρχή για να καλύψει τον θόρυβο της μηχανής προβολής. Όμως η μηχανή προβολής απομονώθηκε πολύ γρήγορα και η αίθουσα σιγά - σιγά απέκτησε το πρόγραμμά της, χωρίς αυτό να διακόπτεται εύκολα από τους λόγους που προαναφέραμε. Στην εξέλιξή του ο κινηματογράφος αφομοίωσε πολλές τέχνες και τεχνολογίες. Η εικόνα, ο λόγος, η κίνηση, ο ήχος και η μουσική αλληλεπιδρούν και συνθέτουν ένα καινούριο σύμπαν με ισορροπίες ανάμεσα σε διαφορετικούς νόμους και κώδικες. Τέχνες που φαίνονται ανεξάρτητες η μία με την άλλη συνδυάζονται και η χημεία της ένωσης τους διαμορφώνει το κινηματογραφικό περιβάλλον και οδηγεί σε μια καινούρια θεώρηση των πραγμάτων μέσα από την εμπειρία του να παρακολουθείς μια ταινία. Η μουσική όμως, μαζί με την σκηνοθεσία και τους ηθοποιούς αναδείχτηκε σε ένα από τα πιο σημαντικά συστατικά μιας κινηματογραφικής ταινίας.

Ιστορία των Καρτούν

- Τα **κινούμενα σχέδια** ή **ταινίες κινουμένων σχεδίων** (αγγλικά: animated movies) είναι ταινίες, στις οποίες πρωταγωνιστούν ζωγραφιστές φιγούρες αντί για ηθοποιοί. Οι ηρώες τους είναι συνήθως άνθρωποι, ζώα ή φανταστικά πλάσματα, που είτε μιλούν και συμπεριφέρονται σαν άνθρωποι, είτε όχι.
- Η δημιουργία των ταινιών αυτών βασίζεται, όπως ο κινηματογράφος, στο μεταίσθημα με χρήση της τεχνικής Animation. Αρχικά οι σκηνές της ταινίας ζωγραφίζονται ξεχωριστά η καθεμία. Για να δημιουργηθεί ένα κινούμενο σχέδιο, τα αρχικά σκίτσα ζωγραφίζονται σε διάφανες επιφάνειες και μετά ζωγραφίζονται. Κάθε σχέδιο διαφέρει ελάχιστα από το προηγούμενο. Στη συνέχεια τα σχέδια φωτογραφίζονται με τη σειρά και δημιουργείται ένα ενιαίο φιλμ. Όταν το φιλμ προβάλλεται με ταχύτητα, οι φιγούρες των σχεδίων φαίνονται σαν να κινούνται.
- Την ιστορία των καρτούν αποτύπωσαν οι μαθητές Γιώργος Ζωγράφος, Βικτωρία Κατσαμπούκα, Ιωάννα Μέλοβα και Νικολέττα Δόσκορη σε ένα animation βιντεο.

-
- ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ ΕΚΠΟΝΗΣΕ ΟΛΟ ΤΟ Β1 ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΗΘΗΚΑΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΡΙΕΣ ΕΛΕΝΗ ΚΑΛΛΗ ΚΑΙ ΕΥΡΥΔΙΚΗ ΒΑΛΗ